

uttamiseksi ja että heidän mielestään ne ovat heille tällä kertaa edullisemmat. Me emme voi lähteä arvostelevaan heitä **niillä mittapuulla, joita me omaamme** Amerikan vapaampien olosuhteitten, Amerikan työväenluokan luonteen ja maan lakien perusteella. Suokaamme Suomen työläisille oikeus päättää itse omis-

ta menettelytavoistaan. Itsehän he niistä joutuvat vastaamaan ja parhaiten tietävät, vastaavatko ne niitä **murroskauden olosuh-teita** ja vaatimuksia missä he nyt elävät. Koettakaamme me puolestamme **ymmärtää** heitä ja käsittää heidän toimiaan **niitten olosuhteitten ja mahdollisuuksi-en valossa, jossa he ovat pakotet-tut toimimaan.**

SUOMEN ASIAKIRJOJA

Avoim kirje toveri Leninille.

Toveri Lenin.

Syvällä mielenjärkytyksellä ja suutumuksella olemme saaneet kuulla, että porvariston lähettämän salamurhaajan kuula on haavoittanut Teitä, Venäjän Sosialistisen Neuvostotasavallan ensimmäistä soturia ja kansainvälisen vallankumouksellisen työväenliikkeen johtajaa.

Kokoontuessamme tänne Sosialistisen Neuvostotasavallan pääkaupunkiin perustamaan Suomalaista Kommunistista Puoluetta — sen sosialidemokratian puolueemme sijaan, joka kaatui Suomen viimekeväisen vallankumouksen myrskyihin — me toivoimme saavamme nähdä Teidät, kunnioitettu toveri ja parhain neuvonantajamme, täällä keskuudessamme ja päätimme jo pyytää Teitä saapumaan kokoukseemme. Kun nyt tämä toivomme nähdä Teitä mieskohtaisesti kokouksessamme on tällä kertaa, sattuneen inhoittavan murhayrityksen takia, rauennut, pyydämme tämän avoimen kirjeen kautta esiintuoda Teille ne ajatuksemme, jotka sydämmellämme ovat ja jotka olisimme tahtoneet Teille täällä suullisesti esittää.

Vuosi sitten Te olitte meidän maassamme maanpaossa, nyt me Teidän luonnanne. Te olitte luonamme Venäjän porvariston väkivallan ajamana, joka silloin Väliatkaisten hallituksen diktatuurin kautta ahdisti Venäjän taistelemaan köyhälistöä. Meidät on nyt Venäjälle ajanut Suomen ja Saksan liittoutuneen porvariston väkivalta, joka

par'aikaa verisimmän sotilasdiktatuurin kautta kuristaa Suomen ja Saksan köyhälistöä.

Me emme vuosi sitten jaksaneet uskoa, että Venäjällä tulee todellinen köyhälistön vallankumous jo sota-aikana. Me luulimme: ensin rauha, sitten vallankumous. Te, toveri Lenin, sanoitte silloin syvällä luottamuksella: ensin vallankumous, sitten rauha!

Ja Te toimitte päättäväisesti tämän luottamuksenne mukaan. Kun syksy tuli, Te riensitte Helsingistä Viipuriin ja Viipurista Pietariin. Me lähetimme Teille mieskohtaisia terveisiä: olkaa varovainen — Kerenski uhkaa henkeänne! Te ette varoituksistamme piitannut, sillä Teistä oli silloin aika rohkeasti hyökätä ja nostattaa köyhälistö vallankumoukseen.

Venäjän köyhälistö nousi.

Lokakuussa se syöksi maahan sekä porvariston vallanpitäjät että niiden käytyreinä olleet sosialistit ja otti kaiken vallan omiin käsiinsä.

Me Suomen sosialidemokraatit emme silloin selvästi tajunneet tämän valtavan tapauksen merkitystä. Emme uskoneet silloin, että Venäjällä on syyskuussa 1918 yhä oleva valta köyhälistön käsissä, köyhälistön, joka on hävittänyt porvarillisen valtion ja rakentaa sosialistista yhteiskuntajärjestystä.

Venäjän työväen vallankumouksen aattona, viime syksynä, Te toveri Leninin annoitte meille suomalaisillekin neuvon: nousee, nousee viivyttel-

mättä ja ottakaa valta järjestyneen työväen käsiin! Ettemme me marraskuussa noudattaneet tätä arvokasta neuvoanne, siinä teimme — nyt olemme sen huomanneet — historiallisen virheen.

Marraskuussa syntyi näet Suomesa vallankumoukselle otollinen tilanne. Häikäilemättömästä nykemisestä katkeroittunut Suomen köyhälistö oli joutunut luokkataistelussaan asteelle, josta ei enää ollut muuta kuin yksi askel väkivaltaiseen yhteentörmäykseen. Kun sitten Venäjältä kuului työväen vallankumouksen kutsuva merkkitieto, oli Suomen köyhälistö valmis nousemaan. Mutta sosialidemokraattinen puolueemme, maamme köyhälistön ainoa puolue ei ollut valmis.

Puolueemme oli porvariston luokkavallan alla halpaantunut,

mukaantunut samalle rauhallisen luokkataistelun kannalle, jolla esim. Saksan sosialidemokratia oli aina ollut: porvarillisen valtion puitteissa pysyttelevän, eduskunnallisen ja ammatillisen työväenliikkeen puolueeksi, jonka ohjelmassa sosialismi oli pelkkänä koristeena ja jonka toiminta oli pikemmin proletaarisen vallankumouksen välttämistä, kuin pyrkimistä ja valmistautumista tähän työväenluokan suurimpaan historialliseen tehtävään. Sen mukaisesti mekin marraskuussa, puolueemme johdon kautta, — ensin kahden vaiheella epäroityämme — ohjasimme maamme köyhälistön vallankumouspyrkimyksen pelkäksi suurilakkomielenoitukseksi ja sillä tavalla saimme aikaan, että väkivaltainen yhteentörmäys työväen ja porvariston välillä tuli silloin vältetyksi. Emme luottaneet vallankumoukseen, emmekä tahtoneet panna vaaralle alttiiksi järjestöämme eikä kansanvaltaista saavutuksiamme, vaan tahdoimme niin kauan kuin mahdollista oli, parlamentaarisin keinoin turvata ja kartuttaa näitä saavutuksia.

Nyt perästä päin näyttää meistä suurommalta kuin aikanaan se mahdollisuus, että vallankumous olisi silloin voinut johtaa jonkinlaiseen voittoon, tosin nähtävästi parhaimmassakin tapauksessa ainoastaan väliaikaiseen ja osittaiseen voittoon, tuskin työväenluokan voittoon, vaan pikemmin kansan-

valtaiseen kompromissiin porvaripuolueiden ja mahdollisesti sosialidemokratian puolueemme enemmistön välillä, jonka jälkeen osa puolueettamasta olisi epäilemättä ohjautunut kutsumaan työväen todellisen vallankumouksellisen sosialismin tielle. Vaikka siis välittömäksi tulokseksi vallankumouksesta marraskuussa tuskin olisi vielä tullut työväenluokan valtaan pääsy, olisi vallankumous kuitenkin voinut merkitä historiallista edistysaskelta sen suuntaan, ja puolueemme velvollisuus työväenluokan taistelujärjestönä oli hyökätä sitä kohti, hyökätä mahdollisimman pitkälle, eikä jäädä odottamaan porvariston hyökkäystä. On luultavaa, että näin menetellen maamme työväen luokkataistelu olisi voinut edistyä ei suinkaan ilman uhreja, mutta paljon vähemmällä uhreilla, kuin se sittemmin vaati.

Sillä laiminlyömyllä marraskuussa puolueemme taisteluvälineiden emme kuitenkaan saaneet vältetyksi aseellista yhteenottoa muuta kuin lyhyeksi ajaksi. Kansanvaltaista valtiomuotoa, lainlaadinnallista 8-tunnin työpäivää y. m. tärkeitä eduskunnallisia uudistuksia, jotka kaikki näyttivät jo hämöttävään niin lähellä, emme voineet saada turvatuksi parlamentaarisin keinoin. Päinvastoin kaikki kansanvaltaiset saavutukset joutuivat viikko viikolta yhä ilmeisempään vaaraan. Sillä maamme porvaristo varustautui, perustamalla itselleen aseellista taistelujärjestöjä kansalaissotaa varten, väkivalloin kaappaamaan ne saavutukset. Tämän vaaran edessä ryhdyttiin myös meidän puolueemme taholta varustautumaan työväen itsepuolustusta varten. Se ei kuitenkaan tapahtunut niin suurella tarmolla, innolla eikä vakavuudella, kuin olisi varustauduttu sellaiseen kamppailuun, johon mieli paloi, eikä sellaiseen, jonka välttämistä pidettiin onnena.

Tammikuun lopulla

Suomen porvaristo pani joukkonsa hyökkäämään työväen kimppuun.

Siihen vastasi sosialidemokraattinen puolue vallankumouksella. Vallankumouksen edellytykset olivat nyt työväenluokalle epäedullisemmat kuin

marraskuussa, niin sisäiset kuin ulkopuolisetkin edellytykset. Tosin näitä oli vallankumoukseen lähdeittäisiä vaikeaa arvata, mutta vaikka ne olisi kuinkaakin selvästi nähty, muuta ulospääsyä ei työväellä eikä työväenpuolueella nyt vallittavana ollut. Osa työväkeä olisi joka tapauksessa joutunut teuras-tetuksi. Puolueemme kieltäytyminen taistelusta tuskin olisi järjestöjämme-kään pelastanut, mutta työväen rintaman se olisi alunpitäin auttamattomasti hajoittanut ja merkinnyt porvariston verisen diktatuurin avustamista. Siihen emme me eikä puolueemme alen-tuneet. Mittei yhtenä miehenä koko työväenliike, niin valtiollinen kuin ammatillinenkin, lähti johdollamme tals-teluun kaikilla seuduin, missä se vain oli mahdollista.

Mutta me emme selvästi ymmärtä-neet tämän omankaan proletarisen val-lankumouksemme luonnetta eikä teh-täviä. Kun itse aseellinen taistelu oli meistä varsinaisesti vain välttämätön paha, emme vallankumousliikkeen joh-dossa aikanaan kiinnittäneet itse taiste-lun järjestämiseen niin innokasta huomiota kuin lainsäädäntöön ja hallinnon järjestämiseen. Ja lähtö sotaan tapah-tui kovin järjestämättömästi, ja koko tärkeän ensimmäisen viikon aikana jäi iso osa työväen hyökkäysvoimaa käyt-tämättä ei yksistään aseiden, vaan osak-si myös järjestyksen puutteessa. Että sitten vallankumouksen aikana kuiten-kin muutamassa viikossa saatiin kun-toon 80,000 mieheen nouseva puna-linen armeija, johon tuskin kuului puo-let maan 3-miljoonaisesta väestöstä, maassa, jossa ei viilteentolstavuoteen olut pienintäkään joukkoa kotimalta sotaväkeä ja jossa upseerinkasvatuk-sen saaneita tai muita sotateknikkaan perehtyneitä henkilöitä ylipäänsä ei juu-ri nimiksikään ollut työväen saatavis-sa, — tämä oli varmasti enemmän to-distuksena maamme työväen yleisen järjestyksensä kehittyneisyydestä, kuin meidän vallankumoushallituksem-me sotilasorganisatoorisesta ihme-työstä.

Poliittisessa suhteessa taas vallan-kumoushallituksemme pitkän aikaa suorastaan koetteli pikemmin pidätellä kuin edistää vallankumouksen sisäistä pyrkimystä selvään köyhällistön dikta-

tuurin ja sosialismin. Se mikä vallan-kumouksen välittömänä päämaalina kangasti silmissämme, ei ollut sosialisoi-minen, vaan sosialireformi, ei porvaril-lisen valtion hävitys ja työväenvallan perustaminen, vaan porvarillisen valti-on korjaaminen yleiseen kansanvallan harhakuvan mukaan, ei "vallankumous pysyväsena tilana", johon Marx oli viittannut, vaan vallankumouksesta va-pautuminen mahdollisimman pian, kun-ten pahasta painajaisesta.

Tämä oli johdonmukainen seuraus juurtuneesta sosialidemokratiasesta kou-lutuksestamme s. o. proletarisen so-sialistisen kumouksellisuutemme hal-paantumisesta pitkäaikaisesti kestänees-sä parlamentaarisessa ja ammatillis-es-sä styfus-työssä. Kun tuli todente-olla eteen se ratkaiseva ja histori-allinen prosessi, proletarinen vallan-kumous, joka myös sosialidemokraties-sa ohjelmassamme oli loppukoristeena, se prosessi, johon kunnolla valmistau-tumista kaiken aikaisemman työväen-liikkeen oli pitänyt tarkoittaa ja jossa työväenliikkeen vihdoin piti päästä pitkästä kylvöstään, satoa korjaamaan, silloin paljastuikin sosialidemokratian "korkea kehityskanta" vaaralliseksi avuttomuudeksi: se oli puoleksi sokea ja puoleksi rampa. Se oli vallankumo-ukselliselle työväelle pikemmin vastus ja vaara, kuin apu ja ase ja voiton vi-ri. Se oli työväen-demokratia, ja sil-loin kun porvarillisessa valtiossa todel-la oli demokration kukkima-aika, jota kauniimpi siinä ei koskaan olla voi, s. o. täydellinen luokkataistelun kehittämisen ja kärjlstämisen vapaus, ei tätä to-dellista demokratiaa ymmärretty käyt-tää hyväkseen kunnolla varustautuak-seen siihen

luokkataistelun ylimpään vaiheeseen, aseelliseen vallankumoukseen,

jossa demokratia ensimmäisellä minuutil-la, tehtävänsä loppuun täyttäneenä, on määrätty kaatumaan tieltä pois. Kun tämä meidän työväen demokratiamme joutui vasten tahtoaan työväen vallan-kumoukseen, niin siinä kumouksen oma sisäinen logiikka sitte viikkojen vierieessä kyllä kuletti meitäkin eteen-päin, kuletti puoliväkisin työväen dik-tatuurin ja tuotannon sosialisoinnisen

tielle. Mutta astuttuamme vallankumoukseen oikeastaan — vallankumouksen välttämiseksi, johtui juuri tästä sisäisestä ristiriitaisuudesta sitte toimintaammekin paljon vahingollista ristiriitaisuutta ja vaarallista puolinaisuutta sekä siitä taas vallankumousliikkeen riveihin hajanaisuutta ja epäluottamusta ylipäänsä johtoa kohtaan. Pelkkä se mahdollisuus, että tämä meidän vikamme, silloin kun voiton ja tappion vaaka vaappui täpärällä, olisi voinut painaa työväen asian tappion puolelle, tuntuu meistä nyt tragedialta. Mutta työväenluokan voitollekin päästessä me olisimme, noin aalloilla ajeltiessamme, olleet vaarassa joutua kaikkien suurimman tragedian eteen, mikä työväenliikkeen miestä ikinä voi kohdata, saman tragedian eteen, johon täällä Venäjällä menshevikit todella joutuivat: ase kädessä taistelemaan proletaarista vallankumousta vastaan.

Meidän proletaarisen vallankumouksemme onnetonta lopputulosta eivät toki ratkaisseet meidän, sen johdossa olleiden historialliset virheet,

sen ratkaisi Saksan imperialismin peto,

joka tuli Suomen porvariston avuksi lähettäen aseita, joukkoja ja kouluunutta sotataitoa. Täyttikö Saksan sosialidemokratia kansainvälisen velvollisuutensa sen estämiseksi, se jääköön Saksan työväen arvosteltavaksi. Meille oli Saksan hallituksen sekaantumisen turmioksi — ja opiksi. Sen isänmaan, jonka itsenäisyyttä — teiltä venäläisiltä tovereilta meidän hankkimamme lahjaa — me suomalaiset sosialidemokraatit niin innokkaasti puolustimme, sen möi Suomen porvaristo Saksan imperialismille vallankumouksellisen köyhälistömme veren hinnalla. Siten meistä kylvetettiin pois sosialipatriotismi.

Kansainvälisellä lahtarivoimalla ja kapitalistisella joukkomurhatekniikalla murrettiin huhtikuussa vallankumouksellisten työläistemme rintamat. Suomen köyhälistön miehuullisinkaan vastarinta ei kestänyt. Pelastavaa apua ei tullut mistään. Saksalainen toveri ei kuullut. Venäläinen toveri kuuli, mutta ei jaksanut pelastaa. Se oli itseenkin häädässä, mutta se auttoi sentään niin

paljon kuin jaksoi. Kiitollisuuden velkamme kasvoi kasvamistaan, päivä päivältä, viikko viikolta. Tunsimme sen, ja samalla häpesimme aikaa, jolloin me, porvarien lietsoman nurkkaisänmaallisuuden tarjuttamina, olimme epäroineet turvautua venäläisen sotilastoverin apuun ja pysyttelleet erossa hänen jalosta liitostaan. Pyhä verikaste Suomen lumikentillä rinnakkain taistellesa liitti nyt ikuiseen toveriliittoon suomalaisen ja venäläisen proletari-aseveljen.

Toveri Lenin. Se vallankumouksellinen sosialismi, jota Suomen työväen vallankumouksen alkaessa emme lainkaan käsittäneet, on meille nyt auvennut ja alkanut selvetä: omasta kovasta kokemuksestamme ja Venäjän voittoisan köyhälistön suuresta esimerkistä sekä Teidän opettavaisista sanoistanne sekä kirjoituksistanne.

Täällä Venäjällä me olemme saaneet läheltä seurata tähänastisen maailman historian suurinta vallankumousta, ensimmäistä suurta sosialistista vallankumousta. — Hävitystä, pelkkää hävitystä meille Suomesta lähtiessämme sanottiin täällä olevan nähtävissä. Hävitystä, totta kyllä, olemmekin täällä paljon nähneet, mutta mikäli olemme nähneet vallankumouksellisen köyhälistön toimeenpanemaa hävitystä, on se ollut porvarillisen luokkavaltion hävittämistä, riistäjäluokkain vanhan, lahon valtiollisen sortojärjestön tietoista ja perinpohjaista maahansortamista. Ja tämän hävityksen keskeillä olemme nähneet nousevan maasta jalona laihona joutain niin ihastuttavaa, ettemme sellaista ennen osanneet kuvitellakaan: olemme nähneet suuren kärsivän Venäjän synnyttävän elävään todellisuuteen maailman köyhälistön vuosituhantista, kauneinta unelmaa:

Sosialismia.

Nyt täysin käsittämme, että näin sen täytyikin syntyä, — että se ei koskaan voi elävänä syntyä kansanvallan utu-uudessa, niinkuin Suomessa kuvittelimme, vaan ainoastaan hävityksen, vaaran, tuskan ja taistelun todellisuudessa.

Voittoisan köyhälistönne luokkavalta, jonka johdossa Te, kunnioitettu toveri, olette, on perustettu auttamaan

tätä kauan kaivatun uuden yhteiskunnan synnytystä. Äärettömiä ponnistuksia näemme tämän jättiläistehtävän joka päivä kysyvän. Tehtävämme suuret organisaatoriset vaikeudet kysyisivät vallankumoukselliselta köyhälistöltä tavattoman suuria ponnistuksia siinäkin tapauksessa, ettei Venäjää olisi niin mielettömästi runnellut monivuotinen maailmansota, jonka avoimet juoksuhaudat yhä vielä tukehuttavasti sulkevat Venäjän tärkeitä elinsuonia. Ja vielä monikertaisi ponnistuksia kysyy Teidän työnne lakkaamattomain sisäisten ja ulkonaisten hyökkäysten johdosta. Taistelua se kädessä täytyy venäläisen työmiehen raataa, taistelua se kädessä täytyy vallankumouksellisen kyntäjän kyntää. Mutta he rakentavat, kyntävät ja taistelevat uupumattomin voimin, ehtymättömin innoin. — Huonoa tulee, huonoa työtä koikkuvat karkoitettut korpi syrjästä. — Ei se kaikki hyvää tulekaan, ei ole nyt aikaa silotella; tulee parempaa ja tulee huonompaa, mutta valmista tulee joka päivä. Me olemme nähneet täällä yhteisestä työstänne odottamattoman paljon valmista tulosta, ja se on hyvä todistus se. Venäjällä — taloudellisen ja sivistyksellisen kehittämättömyyden maassa — viime vuoteen asti kestäneen tsaarivallan orjuuden ja lopulta saksalaisen rautakouran poikemassa Venäjän maassa, — kun täällä on sosialistinen Neuvostotasavalta vallinneissa vaikeuksissa pystyssä pysynyt jo yli kymmenen kuukautta! — pelkkä tämä tosiasia sinänsä on meistä mitä suuremmoisina todistus siitä, kuinka kypsää koko kapitalistinen maailma jo on sosialistiseen vallankumoukseen.

Kypsä kommunismin, niin kuin nyt sanomme Teidän kanssanne, toveri Lenin, Teidän kehittämänne marxilaisen opin mukaan, jonka pitävyydestä Teidän proletaarisen vallankumouksen historia näin eittämättömästi todistaa kaikelle maailmalle.

Meille suomalaisille entisille sosialidemokraateille on kommunistisen opin selveneminen merkinnyt kerrassaan uuden maailmankatsomuksen aukenemista. Se on tehnyt meissäkin sosialistisen vallankumouksen. Vasta nyt valvallaollen näimme sosialismin päivän-

valon, josta ennen korkeintaan unta näimme.

Kommunistisen tietoisuutemme me olemme ottaneet vastaan velkana,

joka meidän on maksettava uskollisella työllä ja taistelulla kansainvälisen sosialistisen vallankumouksen asian hyväksi, ennen kaikkea Suomessa ja täällä Venäjällä. Kommunismi on valanut mieliimme kuvaamattoman lohdullisen tietoisuuden siitä, ettei nekään suuret uhrit, joita oman maamme työväenluokka tänä vuonna on kärsinyt taisteluissaan ja tilapäisessä tappiossaan sekä varsinkin sen jälkeen Suomen porvariston ennenkuulumattoman petomaisessa kostohurjastelussa, että nekään eivät ole hukkaan kärsityt, vaan kannetut köyhälistön kansainvälisen voiton hyväksi. Sitä Suomen köyhälistö viimekeväisellä taistelullaan ja kaatumisellaankin edesauttoi. Vähäisenä miesluvussa, tiedossa ja taidossa se paljon uhrasi. Ja se on vieläkin nouseva maasta. Kommunismin tulisana lyö synkimmänkin sorron yöhön kirkastavan toivon salaman. Se iskee epätoivon kahleet poikki ja terästä satorin murretun sielun murtumattomaksi voitonvarmuudeksi. Sinä päivänä kun maanääriin kuuluu kutsumus: "tää on viimeinen taisto!", sinä päivänä kun kansainvälinen punainen armeija liikkeelle lähtee, saa maailma nähdä että Suomenkin köyhälistö rientää riviin: kostoon ja voittoon!

Saksassa ja Itävallassa, kuin myös Englannissa, Ranskassa, Yhdysvalloissa ja Japanissa silloin langetkoon työväenluokan tuomio kaikille niille työväenpuoleille, jotka siellä nyt, välittämättä meidänkään varoituksistamme, koettavat petollisella tunnussanalla "ensin rauha, sitten vallankumous!" lykätä köyhälistön vallankumouksen puhkeamisen otollisen ajan ohii, laiminlyöden siihen pyrkimisen jo sodanaikana sekä sen jo tällä hetkellä vaatiman vakavan valmistelun!

Tuomio ja häpeä niille työväenpuoleille ja järjestöille, jotka välillisesti tai välittömästi nyt kannattavat maansa imperialististen hallitusten yrityksiä Venäjän Sosialistisen Neuvostotasavallan ahdistelemiseksi ja työväen kansainväli-

sen vallankumouksen ehkäisemiseksi!

Veljenkäs! kaikille niille työväenjärjestöille, jotka eri maissa ripeästi pyrkivät ja valmistuvat köyhälistön aseelliseen vallankumoukseen jo sota-aikana, kukin oman maansa köyhälistön pelastamiseksi sekä samalla Venäjän Sosialistisen Neuvostotasavallan avuksi ja vihdoin kaikkien maiden köyhälistön yhteisen, kansainvälisen sosialistisen tasavallan perustamiseksi!

Me luotamme ja toivomme, että nykyinen maailmansota on oleva se hauta, johon maailman-kapitalismi nurlinuskoin syöstään.

Kunnia teille, venäläiset toverit, kommunistit,

jotka niin uljaasti olette suorittaneet vaikeimman esitaistelija-työn kansainvälisen proletarisen vallankumouksen hyväksi!

Varmaa on, että ankaria ponnistuksia ja monia kalliita uhreja vielä vaaditaan Teiltä ja Teidän edustamaltanne köyhälistöiltä. Mutta vielä varmempaa on, että se sosialismin kansainvälinen voitto-kulku, joka aseillanne alettu on, on taatusti tuleva loppuunsaoritetuksi.

Tässä ratkaisevassa taistelussa, toveri Lenin, tarvitaan Teitä jos ketään yksityistä. Tarvitaan teidän tervettä kättänne, kauvas näkevää silmäännne ja koko suuren hengen voimanne miehuutta. Uskomme ja luotamme, että Te, kunnioitettu Toveri, nyt hyvin kestätte kaikki haavoitetun soturin vaivat ja tuskat sekä pian täysin terveenä voitte jälleen käydä käsiksi Sosialistiseen Neuvostotasavallan neräsimen ja kansainvälisen vallankumouksellisen työväenliikkeen johtoon.

Voitte sanoa venäläisille tovereille meidän puolestamme: suomalaisetkin kommunistit tahtovat ilolla tulleen, — tahtovat olla hyökkäyksessä mukana kun kapitalismin linnat otetaan ja hajoitetaan maan tasalle; — suomalaiset kommunistit pitävät arvoaan alentavana jäädä rintaman selkäpuolelle, kun kaikkien maiden köyhälistö valloittaa maailman.

Moskovassa, 3 päivänä syyskuuta 1918.

Suomalaisen Kommunistisen Puolueen perustava kokous.

Suomalaisen Kommunistisen Puolueen perustaminen.

Elokuun lopulla 1918 alkoi Moskovassa suomalaisten sosialistien neuvottelukokous. Osanottajat olivat Venäjällä aikasemmin toimineitten tai äskettäin perustettujen suomalaisten sosialistijärjestöjen edustajia, mutta etupäässä Venäjällä nykyään oleskelevia Suomen entisen sosialidemokratian ja ammatillisen työväenliikkeen jäseniä ja toimitsijoita, jotka luokkasota oli Venäjän Neuvostovallan alueelle heittänyt. Osanottajia oli kaikkiaan alun toista sataa. Neuvottelukokous oli siis kirjavansekaisista aineksista kokoonpantu. Kirjavuutta lisäsi vielä sekin, että suomalaisten sosialistien poliittinen yhteys ja toiminta Venäjällä oli viime kuukausina ollut melkoisen heikko, eikä siis ennen kokousta ollut sanottavaa tietoista ryhmittymistä voinut tapahtua, vaikka ilmeistä oli, että Suomen luokkasodan kokemukset sekä jokapäiväinen kosketus Venäjän Sosialistisen Neuvostovallan toiminnan ja elämän kanssa ovat antaneet sysäyksiä ja rakentaneet edellytyksiä ryhmittymiselle, jopa kokonaan sosialistiselle vallankumoukselle aivoissa.

Luonnollista oli, että neuvottelukokous kävi heti käsiksi kysymykseen siitä ohjelmasta, minkä pohjalla entisten Suomen työväenliikkeen henkilöitten nyt uusissa oloissa oli luokkataistelua jatkettava. Sen käsittelyssä oli tuleva ilmi, missä määrässä ja keihin Suomen luokkasota ja oleilu Venäjän Neuvostovallan alueella, työväen diktatuurin ankaran käden suojassa oli jälkiä jättänyt, ja minkälaisia jälkiä. Ja ilmi se tulikin, kuten nähdään myöhemmin.

Kokoukselle oli valmistettu kirjallinen ohjelmaluonnos lyhyine perusteluineen Suomalaisten Sosialidemokraattien Ulkomaisen Järjestön Keskuskomitean puolesta. Lisäksi esitettiin neuvottelukokoukselle asiassa laajahko suullinen alustus.

Ohjelmaluonnos perusteluineen ja alustuksineen rakentui tietoisesti selvästi ja ratkaisevasti vallankumouksellisen marxilaisuuden, kommunismin vankalle maaperälle. Siinä ehdotettiin

perustettavan suomalaisen kommunisti-
sen puolueen ohjelman ydinkohdiksi:

1) pyrkimystä työväen aseelliseen
vallankumouksen kautta köyhälistön
lujan luokkavallan perustamiseen, luok-
kavastakohtain hävittämiseksi, porva-
rillisen valtion tuhoamiseksi ja luokat-
toman sosialistisen yhteiskunnan luo-
miseksi;

sen toiminnan perinpohjaista arvoste-
lemista ja puhdistamista valhevallanku-
moukseisuudesta, kansanvallan uto-
pioista ja niiden aiheuttamasta vahin-
gollisesta epäselvyydestä ja puolina-
isuudesta. Ehdotus uudeksi kommu-
nistiseksi ohjelmaksi oli uuden maail-
mankatsomuksen esiintyminen Suo-
men työväenliikkeen keskuudessa ja

**Vallankumous-sotilaita vartiopölyelüksessä Berliinin kaduilla keisarikillisten
mahdollisten vastavallankumousyritysten tukahuttamiseksi.**

2) työväen kansainvälisen vallanku-
mouksen edustaminen ja kannattami-
nen. Venäjän köyhälistön Sosialistisen
Neuvostovalan tarmokas tukeminen
sekä työväen kansainvälisen maailman-
järjestyksen vahvistamiseksi.

Tälle pohjalle rakennettu ohjelma
merkitsi Suomen vanhan työväenliik-
keen periaatteitten — sikäli kuin ne
käytännössä esilintyisivät — sekä enti-

sellaisena merkki uuden kauden alka-
misesta siinä.

Minään yllätyksenä ei tämä kuiten-
kaan neuvottelukokoukselle tullut.
Niin paljon oli Suomen vallankumou-
ksen kokemus ja Venäjän Neuvostoval-
lan toiminnan läheltä seuraaminen vai-
kuttanut kokouksessa olijoihin. Mut-
ta vaikeasti kehittyi viisipäiväinen oh-
jelma keskeiseksi kulminationsipitee-

seen. Miksi? Vastustavalla tai epäroivällä kannalla olevat eivät tahtoneet avoimesti ilmaista mielipidettään. Sekin on perintöä Suomen vanhasta työväenliikkeestä. Siinähan ei ollut ollenkaan selvää vallankumouksellista vaikuttavaa vasemmistoa; oikeisto ei uskaltanut karvaansa näyttää, ja sen vuoksi saattoi kautskyläinen keskusta harjoittaa puolueen koossapitämistä periaatteitten samentuessa ja toiminnan halpaantuessa avuttomuuteen asti. Mutta neuvottelukokouksessa oli se uutuus, että nyt oli kommunistinen sivusta, joka hyökkäsi esiin selvin parollein. Vai puuttuuko selvyyttä seuraavista teeseistä, jotka esitettiin kokoukselle hyväksyttäväksi:

1. Työväen on tarmokkaasti valmistauduttava aseelliseen vallankumoukseen, eikä suinkaan pyrittävä palaamaan siihen vanhaan eduskunnalliseen, ammatilliseen ja osuustoiminnalliseen taisteluun, jonka kannalla Suomenkin työväenjärjestöt olivat ennen vallankumousta.

2. Ainoastaan sellainen työväenliike ja toiminta, josta on takeita, että se edistää kommunismin leväimistä sekä työväen tulevan sosialistisen vallankumouksen voitolle pääsyä on hyväksyttävä ja sellaista on tarmokkaasti ajettava; — toisellaisella kannalla esiintyvää toimintaa työväen keskuudessa on jyrkästi tuomittava, paljastettava ja vastustettava.

3. Vallankumouksen kautta on otettava työväenluokan omiin käsiin kaikki valta ja perustettava rautainen työväendiktatuuri, — on siis pyrittävä porvarillisen valtion hävittämiseen, eikä suinkaan kansanvaltaan, ei ennen vallankumousta eikä vallankumouksen kautta.

4. Työväendiktatuurivallan kautta on luotava kommunistinen yhteiskuntajärjestys, pakkoluovuttamalla heti kaikki maa ja kaikki omaisuus sekä järjestyneen työväen omalla tarmolla järjestettävä kaikki tuotanto ja tuotteiden jako.

5. Työväen kansainvälisen vallankumouksen syntymistä ja voittoa on edistettävä mahdollisimman tarmokkaasti, sekä kaikin voimin tuettava Ve-

näjän köyhällistön Sosialistista Neuvostotasavaltaa.

Kun teesien esittäjät herkeämättä hyökkäsivät arvostellen ja paljastellen Suomen vanhan työväenliikkeen heikkouksia, virheitä ja puutteita, eivät vastustajat voineet enää pidättäytyä tai salata todellista kantaansa. Näytti siltä, että kommunististakin oli tullut muoti-asia.

Vastustajat ja epäroitsijat (tietoiset ja tiedottomat opportunistit) sanoivat koreasti: "me hyväksymme kaikki" nuo kommunistiset ponnet — aseellisen vallankumouksen, työväendiktatuurin y. m. — mutta koska ei ole varmaa milloin vallankumous tulee, koska se voi viipyä vielä useita vuosia, niin on nyt alussa ryhdyttävä käytännölliseen työhön." Millaiseen työhön?

"Elvyttämään ensin ammatillista liikettä ja sitten perästä muuta. Uutta liikettä? Ei vaan sitä vanhaa, joka vallankumouksessa oli heikkoutensa osoittanut. Sen vanhan liikkeen ohjelmaa ajaa ja sen menettelytapaa noudattaa halusivat vastustajat ja hapuillijat — ilman että sosialistisen vallankumouksen ajatuksella käytännössä nytkään olisi mitään vaikutusta. Sitä vallankumousta vaan odotettaisiin ja sen sijaan toimittaisiin vanhaa kansanvaltaista, parlamentaarista ja ammatillista toimintaa. Mutta huonoja taktiikkoja nuo olisivat olleet, elleivät ne olisi halunneet sitä vanhaa naamioida muotipuvulla — kommunismilla —.

Sitä varten olisi heille kelvannut ohjelmaan koristeeksi — aseellinen vallankumous, työväendiktatuuri jne. — Peilikommunisteiksi näitä tällaisia nimitti ohjelmakysymyksen esittäjä. Ja oikeaan osasi.

Sillä peilikuva on täsmälleen todellisen näköinen sillä eroituksella, ensiksikin, että peilikuva on vaan kuva todellisuudesta ja toiseksi, että oikea puoli on vasemman paikalla ja vasen oikean paikalla.

Peilikommunistit joutuivatkin kiinni, kun tuli kysymys vallankumouksen valmistamisesta. Näkyi silloin, että heissä oli syvä epäluottamus, ettei vallankumous enää tulekaan koska ei muka ole varmoja merkkejä. Senvuoksi he sanoivat "ettei ole toimittava eri-

tyisesti sen hyväksi, jottei pantaisi kaikkea yhden kortin varaan." Näin kävi vähitellen selväksi seuraava: kommunistit tahtoivat pyrrittäväksi vallankumoukseen ja siihen valmistuttavaksi niin vakavasti, että kaikki muu toiminta tämän rinnalla on jääpä aivan toisarvoiseksi; peilikommunistit eivät siihen halunneet pyrittäväksi, pikemmin sitä kavahtivat ja suosittelivat vanhan elvyttämistä.

Hajaannuksen siemenet olivat kylvetyt ankan kokemuksen koulussa.

Nyt ne olivat itäneet ja kasvaneet. Väittämätöntä ei voinut väittää. Vastustajat tekivät kuitenkin vielä käytännöllisen yrityksen pelastaakseen omaansa. Sanoivat "lähetetään ponsiehdotus valiokuntaan." Mitä varten? Eikö se ollut selvä? Oli — liiankin. Mutta miksi sitten? Tietysti kompromissattavaksi, — niinkuin ennen Suomen sos. dem. puolueen kokouksissa ja vielä vallankumouksuukausina. Mutta nyt oli jo vasemmisto, kommunistit.

Pois vitkuttelu, paikkailu, sovittelu. Tie selväksi! Ken ei ole puolella se olkoon vastaan! Noin vaativat kommunistit.

Ryhdyttiin äänestämään: hyväksytäänkö ponnet vai lähetetäänkö ne valiokuntaan. Muodollisesti äänestys oli viation, asiallisesti se vastasi kysymykseen: — "kommunismiko vai ei?" ja äänestettiin: teesien puolesta annettiin seitsemänkymmentäneljä ääntä, valiokuntaan lähettämisen puolesta kuusi toista; neljä pidättäytyi. Kommunistiset teesit oli hyväksytty. **Suomalaisen työväenliikkeen historiassa oli tullut merkkipäivä.**

Se kirjava suomalaisten sosialistien neuvottelukokous oli myös suorittanut tehtävänsä: sen helmasta oli noussut kommunistinen ryhmä, joka nyt suoraapäästä kävi perustamaan uutta puoluetta, **suomalaista kommunistista puoluetta**, ja päättämään tärkeistä tehtävistään maailmanhistorian ratkaisevimpana ajankohtana. Kautskylaiset sosialidemokraatit ja revisionistiset reformistit saivat marssia matkaansa odotelmaan vallankumousta siihen asti kunnes se tulee, ajaen heidät joko piiloon korpeen, tai talleten jalkoihinsa tahi suutuuttaan asekadussa tappelemaan

kumouksellista köyhälistöä vastaan — elleivät sitä ennen ole kääntäneet purtaan toisille vesille.

Uusi suomalainen kommunistinen puolue kävi ripeästi käsiksi ensin ohjelman perustelemiseen. Laadittiin teesseille selvittelevä perustelu sekä lisäksi hyväksyttiin erikoisponsi, missä **varotetaan Suomen työväkeä ennenaikaisista ja varomattomista teoista, jotka heikentävät sen joukkovoimaa, mutta kehoitetaan sitä kokoamaan ja järjestämään kaikki voimansa lähestyvää ratkaisevaa taistelua varten.**

Puolueellamme oli nyt perustus ja kivijalka. Sille rakennettiin edelleen. Toiminta oli monipuolisen harkinnan alaisena. Kokous hyväksyi siinä päätöksiä, mitkä tähtäsivät siihen, että työväenjoukoissa saataisiin vallankumouksellinen mieliala ja pyrkimys kasvaamaan, syventymään ja lujiittumaan, että työväenjoukkojen kaikinpuolinen vallankumoukseen valmistuminen edistyisi varmasti ja vakavasti.

Puolue julisti S. S. U. J:n K. K:n aikaisemmin julkaisemat "Vapaus" ja "Kumous" lehdet äänenkannattajikseen ja määräsi ne keskuskomiteansa kontrollin alaisiksi. Järjestösäännöt annettiin K. K:n valmistettaviksi ja väliaikaisesti seuraavaan puoluekokoukseen asti voimassa olemaan.

Kokouksen kuluessa saatiin tieto murhayrityksestä Venäjän Kansankomisarioneuvoston puheenjohtajaa тов. Leniniä vastaan.

Kun aikaisemmin oli päätetty kutsua тов. Leninin y. m. Neuvostotasavallan edustajat kokoukseen, joka aije — inhoittavan murhayrityksen johdosta — тов. Leniniin nähden raukesi, päätti kokous lähettää erikoisen avoimen poliittilisen kirjeen тов. Leninille.

Jokapäiväisintä käytännöllistä toimintaa näinä aikoina ei unohdettu. Suomalaisille tovereille Venäjän punaisessa armeijassa annettiin kehoitus: "taistelkaa horjumatta Venäjän Sosialistisen Neuvostotasavallan puolesta, se on taistelua kansainvälisen vallankumouksen hyväksi." Velvoitettiin kuitenkin kohdastaan olemaan valmiit saamaan. "Joka mies kuin sotamies!" — oli tunnuslauseena. Yksimielisesti se hyväksyttiin lopettajajuhlissa Sokol-

nikovin puiston neuvostoravintolassa, missä venäläinen toverimme, yleis-venäläisten neuvostojen toimeenpanevan keskuskomitean puheenjohtaja Sverdloff kummina risti äsken syntyneen maailman toiseksi kommunistiseksi puolueeksi.

Toivomme, että tämä toinen kommunistinen puolue olisi vanhemman vel-

jensä veroinen edes uskollisuudessa asialle, uljuudessa ja sitkeydessä vastusten edessä.

Olemme vakuutetut, että Suomalaisen Kommunistisen Puolueen rivit ovat laajentuvat ja että suomalaisetkin työläiset ovat yhdessä luokkatoveriensä rinnalla maailmaa valloittamassa köyhälistölle.

Suomen Kommunistisen Puolueen peruslausunto

Suomalainen Kommunistinen Puolue on proletariaatin, palkkatyöväen puolue, joka ajaa yksinomaan työväenluokan asiaa, koettaen nostaa sitä valtaan, hävittääkseen porvarillisen valtion ja kapitalistisen talousjärjestelmän.

Kommunistinen Puolue nojaa siihen vallankumouksellisen marxilaisen sosialismin periaatteeseen, siihen kommunismin periaatteeseen, jota Marx ja Engels julistivat, mutta jota myöhemmän ajan sovittelupolitiikoitsijat ovat väärin selittäneet, sovittelupolitiikoitsijat, joitten teoreettisten selittelyjen mukaisesti myös Suomen vanha sos. dem. puolue on ohjelmansa hyväksynyt.

Kommunistinen Puolue tahtoo, kuten aikoinaan myös tekivät Marx ja Engels erottaen vallankumouksellisista sosialismia vastustavista "sosialisteista" ja "sosialidemokraateista", jotka eksyttävät työläisjoukkoja pois siltä vallankumouksellisen taistelun tieltä, joka välittömästi johtaa työväen diktatuurivaltaa ja sosialistiseen vallankumoukseen.

Porvaristo poliittisine ja taloudellisine rosvojärjestöineen on työväenluokan verivihollinen, joka on kukistettava ja hävitettävä. Mutta tuon porvarivallan pitkittymistä avustavat "sosialistien" ja "sosialidemokratien" nimellä kulkevat "oikeustolaiset" ja "keskustalaiset" työväen pimitäjät ja pimityspuolueet, ollen työväenluokan vihollisia ja sellaisina kohdeltavat.

Perussyynä työväenluokan puutteen, kurjuuteen ja oikeudettomuuteen on tuotantovälineitten yksityisomistus-oikeuteen perustuva kapitalistinen, työntuloksien riistämistäjärjestelmä, jonka takana on kapitalistinen luokkavaltio voimakelnoinensa, luokkasorron välineinensä. Pääoman käyttö työnto-

loksien riistämiseksi työläisten käsistä porvarien ylläpidoksi ja hyvinvoinniksi sekä yhä suurempien liikevoittojen saattamiseksi on tämän tuotannon oleellisin tunnusmerkki. Mutta yksityisvaltioitten asteelta on kapitalismi kehittänyt viimeisimmälle vaihekaudelleen, imperialismin. Valtiollinen valta, tuotantovälineitten omistus ja työväestön luovat rikkauudet ovat eri maissa yhä enemmän joutuneet vain harvojen kapitalistiyhtymäin käsiin, jotka sopivat keskenään koko maailman jakamisesta suuriin riistämisalueisiin yli kansallisuus, rotu ja valtion rajojen. Aivan samoin kuin työläiset suurissa tehtaissa eivät enää näe inhimillistä isäntää, vaan ainoastaan kylmän suuppääoman, yksityisten kohtalosta mitään piittaamattomine prosenttiharrastuksineen, samoin kansat imperialismin asteella joutuvat imperialistisen kapitalismin liikelakien alaisina joukkokurjuuteen, jopa joukkokuoleman alaisiksi. Osoituksena tästä on hirmuinen maailman sota, imperialististen valtaetujen jättiläismäinen yhteentörmäys.

Tämä kapitalismin kehitysvaihe on kiiruhtanut proletariaatin sosialistisen vallankumouksen tuloa. Syntyy vallankumouksellisia joukkoliikkeitä. Ajatus omassa maassa suoritettavasta pysyvästä vallankumouksesta yhtyy kansainvälisen vallankumouksen tietoisuuteen. Vanhat sosialidemokratiset katsomukset kaikissa maissa väistyvät uuden vallankumouksellisen, kommunistisen katsomuksen tieltä.

Kaikkissa maissa kiintyy vallankumouksellisten joukkojen toivo vaan siihen, että porvarivalta on kukistettava, sen luokkavalta kerrassaan hävitettävä ja tilalle asetettava työväenvalta. Vallankumoukselliset joukot ovat menet-